

Тони прѣгърна шията на животното.

Въ трапа, който изкопа той, бѣше все пакъ малко по-топло и Пиетро, макаръ и гладенъ, скоро заспа. Но Тони не можеше да заспи. Обгърналъ съ ржцѣ шията на мечката и притиснатъ о топлатата ѣ шуба, той дълго гледаше напредъ прѣзъ клонитѣ на храсталака. Гладъ, тжга и отчаяние притискаха сърцето му. Той лѣжеше на хладната земя и остра суха кашлица кжсаше гърдитѣ му.

Когато взе да се развидѣлява, двамата — италянецътъ и мечката, изпълзеха отъ своето леговище и бърже трѣгнаха натамъ, дѣто се издигаха гжсти кълба димъ отъ фабрични трѣби. Но града бѣше още далечъ и, тѣй като бѣше рано и студено, тѣ не срѣзнаха по пжтия нито единъ човѣкъ комуто мечката можеже да покаже своитѣ фокуси.

Когато пжтниците стигнаха най-послѣ до града тѣ бѣха тѣй измрѣзнали, отслабнали, тѣй гладни, щото съ трудъ влачеха вкоченѣнитѣ си крака.

Прѣдъ вратата на една кръчма, дѣто се бѣ насѣбрала една тѣлпа отъ хора, Тони нагласи латерничката си и почна да свири, а отпадналия Пиетро се изправи на задни крака и, като хвана тоягата съ прѣднитѣ си, взе да се върти. Но Пиетро бѣше много уморенъ и игритѣ му бѣха слаби. Тѣлпата зашумѣ, — че това не е никаква игра! извика нѣкой отъ тѣлпата.

— Извинете господа, — каза Тони, като сне шапка. — Гладна мечка хоро не играе. Ние нищо не сме яли вече отъ три дни — ни азъ, ни Пиетро.

— Вие нищо не сте ли яли? — Извика кръчмарътъ Е, като е тѣй, елате да похапнете. Елате тукъ и доведете вашата мечка; тя е сжщо важна госпожа